

ændringer, men om en bevidst indsats ikke mindst fra politisk hold om at f.eks. omsorgssek­toren er lige så nødvendig for samfundets kredsløb som andre sektorer. Det er klart, at en sådan bevidst indsats selvfølgelig også kan fremmes af en aktivitet og en kamp for de folk, der arbejder inden for de områder.

I redegørelsen fremhæves betydningen for vort samfund af at fastholde så mange arbejds­stager som muligt på arbejdsmarkedet set i lyset af den økonomiske vækstfilosofi, som de mar­kedsøkonomiske kræfter er baseret på, og kvin­derne er en umistelig del af arbejdsstyrken. Samtidig er de også den del af menneskeheden, der primært står for reproduktion af arbejdsstyr­ken på længere sigt.

Ligestillingens vanskeligste balancekunst er derfor at finde en måde, hvorpå omsorgen for den kommende generation og herunder familie­livet kan kombineres med arbejdslivet, ideelt set uden at kvinder taber arbejdsmæssigt terræn, og uden at det betyder et økonomisk tab i de perio­der, hvor de fleste kvinder vil opleve, at de må stå for reproduktionen.

Redegørelsen gør derfor også en del ud af, at der skal findes måder, hvorpå de øgede krav i arbejdslivet skal kunne kombineres med et fami­lieliv, bl.a. ved hjælp af orlovsordningerne, der gerne skulle have en mere ligelig kønsfordeling blandt brugerne. Men for nylig synes jeg, at der fra ligestillingsministerens side lød en advarsel til kvinderne mod at bruge børnepasningsorlo­ven med argumentet om, at kvindernes brug af denne bl.a. var årsag til ulighederne på arbejds­markedet.

Enhedslisten har gang på gang påpeget, at der er brug for forbedringer af børnepasningsorlo­ven for at give familierne det reelle valg. Vi finder, det er skandaløst, at orlovsydelsen kun udgør 60 pct. af de maksimale dagpenge. Den skal som minimum op på fulde dagpenge, og de faglige organisationer og klubber må gennem overenskomsterne kæmpe for, at arbejdsgiverne supplerer op til fuld løn.

Så vil der i det mindste være de økonomiske forudsætninger for, at flere mænd vil benytte sig af ordningen. For en afskaffelse af børnepas­ningsorloven, eller en de facto-afskaffelse ved at den bliver brugt mindre, vil ikke føre til mere lig­estilling, tværtimod. Tusinder af familier står med et pasningsproblem, når barselsorloven er færdig. Der er 7.000 børn på venteliste til institu­tion, og sandsynligheden er overmåde stor for, at det er kvinderne, der siger deres ringere betal-

te job op for at løse pasningsproblemet. Så har lig­estillingen og de lige muligheder på arbejds­markedet kontra familien taget ét skridt frem, men to store skridt tilbage.

Et af de områder, hvor vi finder, at den frem­lagte redegørelse er meget svag, er, når det gæl­der de etniske minoriteter. Kvinderne blandt et­niske minoriteter er jo ofte udsat for en dobbelt diskrimination, dels som kvinder og dels som tilhørende et etnisk mindretal. Samtidig må mange kvinder fra de etniske minoriteter kæmpe med reaktionære familietraditioner, som ikke skyldes en bestemt kultur, men et bestemt trin i den udvikling, man har gennemgået.

Interessant nok har mange af de samme træk også eksisteret i den danske kultur, hvis man bare går relativt få år tilbage. Derfor er det også helt afgørende i en situation, hvor der er etniske mindretalsgrupper i landet, at vi støtter det op­rør blandt etniske kvinder, som vil gøre op med de reaktionære familietraditioner. Det kan der være mange konkrete udtryk for, bl.a. at sikre støtten til de krisecentre, som eksisterer, og sik­re, at der i kommunerne er de fornødne ressour­cer til at støtte f.eks. de etniske minoriteters unge piger, som ønsker at gøre op med de rea­ktionære familietraditioner, de kommer fra.

Netop dette er noget, som vil være meget mere værd end gennem lovgivning at forsøge at diktere, hvem der må gifte sig med hvem og samtidig have lov til at bo i Danmark. Det er jo et forsøg, som regeringen har kastet sig ud i, men som efter vores opfattelse allerede på nu­værende tidspunkt har vist sig ikke at have no­gen virkning. Derfor er det ærgerligt, at netop den mulighed for at give en konkret håndsræk­ning til de kvinder blandt etniske minoriteter, som ønsker at bekæmpe de reaktionære traditio­ner, ikke er mere tydeligt med i denne redegørel­se fra ligestillingsministeren.

Men ellers er der mange gode elementer i de initiativer for år 2001, som redegørelsen frem­lægger, og alle de elementer, som er i overens­stemmelse med de grundsynspunkter, jeg bl.a. her har givet udtryk for, vil Enhedslisten natu­rligvis støtte.

Tove Videbæk (KRF):

Ligestilling drejer sig jo om, at mænd og kvinder skal have lige behandling, lige muligheder og lige rettigheder til at udvikle deres evner, både i hjem og på arbejde. Vi er ikke ens og skal be­stemt heller ikke være det, og det er heller ikke det, der arbejdes hen imod. Men vi er ligeværdi-